

SENSE NOM

No pensava que trencar aigües fos tan aparatós. El líquid li relliscava per les cames i va fer un bassal al terra de l'habitació. El primer que va fer és dutxar-se mentre intentava respirar suaument i lentament, com li havien ensenyat. No es podia posar nerviosa. Es va vestir, va agafar la bossa que tenia preparada feia dies, i tot seguit va trucar un taxi, no hi havia temps a perdre. El taxista li va preguntar com és que anava sola, però ella no li va respondre, el va ignorar mentre contemplava els llums de la ciutat deserta a aquelles hores de la matinada. Van arribar a l'hospital i es va baixar del taxi amb dificultat, davant l'absoluta manca de voluntat d'ajudar-la per part del taxista. Es va alegrar d'haver-li deixat el seient moll, quan ho va veure *després*.

Després, tot va anar molt de pressa. Els passadissos de l'hospital, el personal que la va atendre de seguida, les observacions, les palpacions, la sensació que tot estava sota control... Va dilatar molt bé i de seguida va venir l'anestèsista i van haver de posar-li l'epidural molt ràpid perquè el bebè *ja volia sortir*.

Ja volia sortir, perquè segur que notava que a fora l'esperaven. Perquè podia sentir com el cridava el món. Perquè sense tota aquella aigua a dins ja no s'hi estava tan bé. I nou mesos ja eren prou, ara volia veure la llum que hi havia fora d'aquella panxa, i els rostres que tenien *aquelles veus amables*.

Aquelles veus amables i desconegudes a la dona li arribaven esmorteïdes, com si estigués somiant. Tenia fred i tremolava. -Empeny, empeny, empeny, ja se li veu el cap-, li deien, i tot seguit la tremolor del seu cos en el darrer esforç, i per fi i els plors de la criatura, i la llum blanca com les bates de tota aquella gent, i les cames que no les sentia, i la infermera que li deia que anés movent-les, que anés fent, que se li despertarien *a poc a poc*.

A poc a poc, com els nou mesos que havia dut aquella criatura dins la panxa. Recordava les basques i els pits que li feien mal. Cada cop més grossos, més grossos, fins a ser

gegants i amb les venes molt blaves com si estiguessin a punt d'esclatar. I la panxa cada cop més grossa, més grossa. I les hormones boges. I les ganes de riure. I les ganes de plorar. I una muntanya russa d'emocions que no coneixia. I el més estrany de tot: portar una vida *dins seu*.

Dins seu tots el dubtes, ara que havia arribat el moment. Ara, amb el bebè sobre la seva panxa, ella li mirava els ulls ben closos, preguntant-se de quin color serien. I el metge la va felicitar, i els infermers i les infermeres... tothom la va felicitar. Tota l'alegria se'ls hi notava als ulls i als somriures esculpits sobre les boques. *Només ella no somreia*.

Només ella no somreia ni ara, ni a les classes de preparació al part. Potser era perquè anava sola i tothom anava en parella. O potser perquè no parlava de quin color pintaria l'habitació del bebè, ni de noms, ni de gairebé res que tingués a veure amb el bebè. De fet, intentava ni parlar-ne ni pensar-hi, tot i que de vegades li era difícil amb aquella panxa tan grossa. Tampoc volia pensar en *el naixement*.

El naixement. No havia estat com es pensava. No era com ho havia vist a les pel·lícules. No li havia resultat tan emocionant. Potser era perquè a les pel·lícules la gent no pareix mai sola, sempre hi algú que t'agafa de la mà. El bebè era més gran del que imaginava. Ara mirava aquell caparró i li semblava molt rodó i maco. De fet, li semblava preciós; gairebé *perfecte*.

-*Perfecte*, tot ha anat perfecte-, li va dir el metge a la llevadora mentre feien anotacions del pes i de la mida, i es felicitaven mútuament per la feina feta. Ho feien amb l'hàbit que convertia en rutina un moment que per d'altres era tan excepcional. Ella continuava tremolosa i extenuada, com si hagués fet una travessia llarga de la qual no recordava gairebé res. Tenia la boca seca, i es notava assedegada malgrat *el fred*.

El fred que sentia a tot el cos, encara que estava coberta amb el llençol, no li marxava. La llevadora li va explicar que l'episiotomia havia estat considerable i que li havien hagut de

donar molts punts, però que tenint prou cura, tot aniria bé. La van treure una estona fora de la sala de parts abans de pujar-la a l'habitació. L'espera *se li va fer llarguíssima*.

Se li va fer llarguíssima la ruta pels passadissos de l'hospital fins a arribar a l'ascensor que la pujaria a l'habitació. El fred, però, li anava passant perquè sentia l'escalfor del bebè que l'hi havien col·locat ara sobre el seu pit. Li resultava agradable sentir aquella pell rosada i càlida tocant la seva. Les portes de l'ascensor es van obrir i van sortir a un altre passadís més curt que va anar a parar *a la seva habitació*.

A la seva habitació l'esperaven ells. La dona duia a les mans un biberó preparat amb una mica de llet. Tots dos somreien. Més que el metge, que la llevadora, que l'infermer i que la infermera, i semblaven molt més feliços. La van felicitar. Van agafar el bebè i el van besar, el van acariciar i es van besar ells dos i li van fer fotos. Tot seguit van demanar a la infermera que els hi *fes una foto a tots tres*.

Una foto a tots tres. Ella no en tindria de fotos amb el bebè. Ni ara, ni quan li sortís la primera dent, ni quan el bebè fes un any, ni quan comencés a caminar... ni segurament mai. Algun dia, potser, en tindria un bebè que fos d'ella. Bé, aquest bebè ja ho era, "d'ella, una mica sí, si més no, encara que hagués signat *un contracte*.

Un contracte. Uns diners que l'ajudarien a tirar endavant i viure una mica millor. Liquidaria els deutes amb el banc i podria conservar el seu pis. La infermera va marxar i l'home i la dona comentaven entre ells com es notava la "llavor" de l'home. Deien que el bebè tenia els seus ulls. Ella no els havia vist els ulls del bebè, perquè abans els tenia closos. Ara pensava que li agradaria veure'ls, però *no es va atrevir a dir res*.

No es va atrevir a dir res quan l'home i la dona van travessar la porta després d'un breu comiat. Li van dedicar paraules plenes de gratitud. Li van dir que es cuidés i li van desitjar que es recuperés aviat. Ella va començar a moure els peus i les cames com la llevadora li havia dit. Se li anaven despertant i començava a sentir també el dolor dels punts.

Necessitava parlar amb algú, necessitava veure *la infermera*.

La infermera va entrar i li va explicar que el procés del dolor al despertar era normal, que li havien punxat poca anestèsia i que per això el cos es despertava més ràpidament. Que segur que la recuperació aniria molt ràpida perquè ella era una dona molt jove i ja es veia que forta.

-Has d'estar contenta, has donat a llum un bebè preciós-, *li va dir*.

Li va dir això i ella aleshores va pensar per primera vegada en quin nom li posarien al bebè. I se li va fer un nus a la gola i se li van humitejar els ulls, així, gairebé sense adonar-se'n.

Natàlia Jaurrieta Casanova